

Forfatter: Fibiger, Mathilde

Titel: Udrag fra Clara Raphael

Citation: Fibiger, Mathilde: "Clara Raphael", i Fibiger, Mathilde: *Clara Raphael*, udg. af Lise Busk-Jensen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1994, s. 27.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-fibiger01-shoot-idm140403940270112/facsimile.pdf> (tilgået 28. april 2024)

Anvendt udgave: Clara Raphael

der altid svømme en Flok snaddrende Ænder. Som Baggrund fungerer Kjøkkenhaven. Det kan man dog virkelig kalde bedrovelige Udsigter! Men nu er jeg forsonet med Stuen, thi kort efter at jeg sidst skrev, kom mine Sager. Commode, Skrivebord, Bogskab og Staffelie, med Skipper hertil. Du vilde leet af mig, hvis Du havde seet den Henrykkelse, hvormed jeg besaae hvert Kobberstik, hver Bog, og det kjære Staffelie, hvorved jeg har tilbragt saa lykkelige Timer. Jeg var igjen blandt mine gamle Venner, og anviste hver sin Plads i deres og mit Hjem. Nu staaer Skrivebordet foran Sophaen, og ligeoverfor Bogskabet, som er draperet med et høirodt og hvidt Gardin. Paa Væggen hænge mine berømte Mænd, men kun de danske. Mariae Himmelfart er det eneste af de større Stykker, jeg har hængt op; det er mig saa velgjørende at see paa. Den Aften, jeg havde faaet alt dette istand, var jeg saa glad, at jeg med smilende Ansigt hørte paa Forpagterens Historier, og hjalp Madam Bech at vinde uredt Garn. Ja ligesom man i gamle Dage bragte Takoffere til Gudene, for et opfyldt Ønske, gav jeg Børnene alle mine nye Kravebaand til Dukketoj, hvorover deres Moder nær havde faaet et Tilfælde. Nu har jeg tilgivet Kjøkkenhaven at den ikke er en Skov, Ænderne at de ikke ere Svaner, og endelig Kjæret at det ikke er en Sø, som med sine blinkende Belger kunde fortælle mig om de Danskes Vei til Roes og Magt.

Til Syvende og Sidst vil Du vide, om jeg ingen Bøger har, som kunde erstatte mig Mangelen paa Selskab. De Bøger, vi her faae, seer jeg aldrig i, thi hvad Læstning angaaer, er mit Valgsprog: Det Bedste er godt nok! Mit eget lille Bibliothek kan jeg næsten udenad, men M*'s Skrifter, som Tante forærede mig, da jeg reiste, har jeg nu først ret begyndt at studere. Siden den Tid er jeg som forvandlet! Saaledes maa det være, naar en Blindfødt faaer sit Syn, og med Overraskelse, næsten med Frygt seer sig om paa den lyse Jord. Jeg er ikke meer alene; hvad jeg savner i mig, og om mig, det finder jeg nu over mig, i Tankens Verden. Det var en Anelse om denne Verden, som rørte sig i min Sjæl, naar jeg saae eller læste et deiligt Kunstværk. Den er vort rette Fædreland; jeg er fremmed paa Jorden, der er jeg hjemme. Derfor hige mine Tanker, som smaa Fugle, der skulde prøve Vingen, efter at følge deres Brødres dristige Flugt imod Lyset og Livet.